

Arrest

nr. 220 285 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 april 2018 dient de verzoekende partij, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek in om internationale bescherming in België.

Dactyloscopisch onderzoek leidde tot een treffer in de Eurodac databank waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 17 december 2015 internationale bescherming vroeg in Duitsland.

De verzoekende partij werd op 9 mei 2018 gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 24 mei 2018 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Duitse instanties.

De Duitse instanties stemden op 6 juni 2018 in met het terugnameverzoek.

Op 8 juni 2018, met kennisgeving op 11 juni 2018, neemt de verwerende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : A. (...) (alias DE: A. (...))
voornaam : S.K. (...) (alias DE: S. (...))
geboortedatum : (...)1998 (alias DE: (...)1999)
geboorteplaats : Mirakkhel (alias DE: Meidanwardak)
nationaliteit : Afghanistan (alias DE: Afghanistan)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 08.04.2018 in België te zijn aangekomen. Op 09.04.2018 bood betrokkene zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: de DVZ) en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Betrokkene verklaarde geboren te zijn te Mirakkhel op 15.10.1998 en over het staatsburgerschap van Afghanistan te beschikken. Op 11.04.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 11.04.2018 door de DVZ geregistreerd werd.

Uit het Eurodacverslag van 09.04.2018 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werden geregistreerd naar aanleiding van een verzoek tot internationale bescherming. De Duitse autoriteiten hebben op datum van 06.06.2018 hun akkoord tot terugname gegeven voor de bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.05.2018 dat dit zijn eerste verzoek om internationale bescherming in België is en dat hij eerder een verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft ingediend en dat dit verzoek werd afgewezen. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.05.2018 verder dat hij Afghanistan in 2014 per auto en te voet illegaal verlaten zou hebben naar Iran. Vanuit Iran zou betrokkene per auto en te voet illegaal zijn verder gereisd zijn naar Turkije. Betrokkene verklaarde dat hij een paar maanden illegaal in Istanboel in Turkije verbleef. Vanuit Turkije zou betrokkene vervolgens per auto en te voet illegaal naar Bulgarije gereisd zijn vanwaar hij per auto en te voet naar Servië reisde. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens per bus en trein illegaal naar Kroatië gereisd zijn vanwaar hij illegaal per bus via onbekende landen naar Duitsland zou zijn gereisd waar hij volgens zijn verklaringen in 2015 zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland een verzoek om internationale bescherming indiende en gedurende twee en een half jaar in een sociaal huis in Frahnur verbleef. Betrokkene verklaarde dat hij op 04.01.2018 een negatieve beslissing kreeg in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en dat hij eveneens een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Betrokkene verklaarde dat hij vervolgens Duitsland per trein verliet en illegaal naar België reisde waar hij op 08.04.2018 zou zijn aangekomen. 09.04.2018 bood betrokkene zich aan bij de DVZ en maakte zijn intentie kenbaar dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen en werd in het bezit gesteld van een aanmeldingsbewijs. Op 11.04.2018 diende betrokkene effectief een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten hetwelk op 11.04.2018 door de DVZ geregistreerd werd. Betrokkene verklaarde dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verlaten heeft. Betrokkene verklaarde verder dat hij nooit in het bezit geweest is van een paspoort en dat hij zijn taskara heeft achtergelaten in Afghanistan.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 09.04.2018 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het

Eurodacstelsysteem geregistreerd werden in het kader van een verzoek om internationale bescherming en verklaringen van betrokkene dat hij in 2015 een verzoek om internationale bescherming in Duitsland heeft ingediend en dat hij in januari 2018 een negatieve beslissing kreeg en een bevel om het grondgebied te verlaten, werd op basis van deze gegevens voor betrokkene op 24.05.2018 een terugnameverzoek op basis van art. 18§1d van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening) overgemaakt aan de Duitse autoriteiten. De Duitse autoriteiten hebben op 06.06.2018 het terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening en erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd staat onder de gegevens van A.S. (...), geboren op (...).1999 geboren te Meidenwardak met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de autoriteiten van de verantwoordelijke lidstaat die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming verantwoordelijke lidstaat zouden kunnen rechtvaardigen, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Duitse autoriteiten op 06.06.2018 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene van 24.05.2018 hebben ingewilligd op basis van art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten erkennen daarmee expliciet de verantwoordelijke Lidstaat te zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun terugnameakkoord van 06.06.2018 eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd staat onder de gegevens van A.S. (...), geboren op (...).1999 te Meidanwardak met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot Duitsland verklaarde betrokkene dat zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen (DVZ, vraag 22). Betrokkene verklaarde specifiek dat hij niet naar Duitsland wil. Betrokkene verklaarde verder dat Duitsland hem zal repatriëren naar Afghanistan en dat hij daar problemen heeft (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de

procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/32/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat betrokkene zijn verzoek om internationale bescherming werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correctie of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Er dient bovendien zoals hierboven reeds werd aangehaald te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland kunnen dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland ((Michael Kalkmann, “National Country Report Germany”, AIDA – Asylum Information Database, last updated 03.04.2018; Amnesty International, “Amnesty International Report 2016/17 The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2017; Amnesty International, “Amnesty International Report 2017/18: The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2015 - Germany”, US Department of State, publicatie 2016; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Germany”, US Department of State, publicatie 2017); Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Germany”, US Department of State, publicatie 2018) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR

stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met

name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.05.2018 dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9 of art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België een verzoek om internationale bescherming in te dienen, verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.05.2018 dat hij geen specifieke reden heeft om precies in België verzoek om internationale bescherming in te dienen (DVZ, vraag 31). Er dient dan ook te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden opgeeft om precies in België een verzoek om internationale in te dienen. Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn verzoek om internationale bescherming in België te behandelen temeer daar hij geen specifieke reden opgeeft waarom hij precies in België een verzoek om internationale wil indienen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud op de DVZ van 09.05.2018 dat hij deze goed is (DVZ, vraag 32). Betrokkene verklaarde verder dat hij een onderzoek, een MRI scan heeft laten uitvoeren in Duitsland omdat er iets mis zou zijn in zijn hoofd maar dat hij nooit naar de tweede afspraak geweest is en dat hij naar België kwam. Echter, in het administratief dossier van betrokkene is geen enkel medisch document aanwezig dat deze verklaringen staakt. Met betrekking tot deze motieven, met name dat hij in Duitsland een MRI heeft laten uitvoeren en er iets mis zou zijn met zijn hoofd maar dat hij niet naar zijn tweede afspraak gegaan is maar in plaats daarvan naar België reisde, dient te worden opgemerkt dat deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-III-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Duitsland indien dit nodig zou zijn. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Bovendien dient benadrukt te worden dat de Duitse autoriteiten, indien nodig, volgens de bepalingen van artikel 32 van de Dublin-III-Verordening en middels het standaard medisch formulier indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1d van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Duitse autoriteiten op de luchthaven in Frankfurt, Duitsland."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“II.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden op elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011 , M.S.S./België en Griekenland, § 2185).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemmingen een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §66).

II.3. De verwerende partij motiveert dat Duitsland de mensenrechten respecteert en dat er geen structurele tekortkomingen zijn in de Duitse asielpprocedure.

De verwerende partij citeert op uiterst subjectieve wijze uit het AIDA-rapport van 2018 over Duitsland.

In tegenstelling tot wat de passages die de verwerende partij citeert laten uitschijnen, is dit rapport niet éénstemmig positief over Duitsland...

Vooreerst maakt het AIDA-rapport melding van de moeilijke toegang tot een advocaat in Duitsland.

Cf. AIDA rapport, p. 37:

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(...)

Asielzoekers hebben dus slechts recht op een gratis advocaat na een negatieve beslissing te hebben gekregen. Dit staat op gespannen voet met de UNHCR-richtlijnen.

Cf. <http://www.proasvl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

(...)

Het verkrijgen van informatie omtrent de asielpprocedure door de asielzoeker is uiterst moeilijk en aldus problematisch. In casu is dit uiterst pertinent aangezien de asielaanvraag van de verzoekende partij, nadat deze onvoldoende informatie kreeg, afgewezen werd.

Cf. AIDA-rapport, p.54:

(...)

II.4. Ook bij de opvangomstandigheden maakt AIDA-rapport serieuze kanttekeningen.

Cf. AIDA-rapport, p.71:

(...)

II.5. Het rapport meldt ook dat Duitse autoriteiten niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen.

Cf. AIDA-rapport, p.76:

(...)

Al deze zaken houden nauw verband met artikel 3 EVRM, namelijk het vermijden dat de asielzoeker in kwestie het voorwerp wordt van een onmenselijke of vernederende behandeling!

II.6. Niet alleen hebben de Duitse autoriteiten moeilijkheden om dit groot aantal vluchtelingen op te vangen, maar er is bovendien ook een zekere verharding bij de Duitse bevolking merkbaar.

Cf. Tageschau dd. 2 maart 2018, <https://www.tagesschau.de/inland/fluechtlinge-1881.html>

(...)

Volgens dit artikel vonden er in 2017 alleen al in Duitsland 2200 aanvallen plaats, gericht tegen vluchtelingen, waarvan een 1.900 tegen vluchtelingen zelf en 300 tegen de kampen waar ze verblijven.

Cf. Reuters (9 december 2016), <https://de.reuters.com/article/useurope-migrants-germanv-idUSKBN13Y22Z> :

Weitnachrichten

9. Dezember 2016/18:01 / vor 2 Jahren

Germans see refugees as biggest problem despite falling numbers

Michel le Martin and Thorsten Severin

BERLIN (Reuters) - More than half of Germans see refugees and intégration as Germany's biggest problem, a survey showed on Friday, despite the number of newcomers falling significantly on the year.

(...)

A record 890,000 mainly Muslim migrants from the Middie East, Africa and elsewhere arrived in Europe's largest economy in 2015, prompting concerns about security and intégration.

Arrivals have slowed this year, with the *Fédéral Office for Migration and Refugees (BAMF)* saying on Friday around 305,000 new asylum seekers were registered in its *EASY* computer system in the first 11 months of 2016; but '*EASY*' numbers are seen as too high as some migrants get registered more than once.

The BAMF received 26,438 asylum applications in November – a fall of around 54 percent on the year. Nonetheless, a survey by pollster *Forschungsgruppe Wahlen* for broadcaster ZDF found 58 percent of Germans deem refugees and integration the most important problems facing Germany.

Chancellor Angela Merkel's popularity has waned since migrants started arriving in large numbers last summer and she expects next year's federal election, in which she plans to run for a fourth term, to be "tough like no other".

Merkel, whose conservatives have lost support to the anti-immigrant *Alternative for Germany (AfD)* party, hardened her stance on migrants' integration in Germany at a congress this week and the *Christian Democrats (CDU)* passed a resolution on tackling forced marriage and honor killings, and cracking down on dual citizenship.

Sigmar Gabriel, leader of the *Social Democrats (SPD)*, junior partner in Merkel's ruling coalition, accused the CDU of adopting the AfD's positions: "it's wrong to run along behind right-wing populists. That's exactly what CDU is doing. And Merkel is allowing it," he told *Passauer Neue Presse* newspaper. Fifty percent of Germans think Merkel is doing a good job on refugee policy while 45 percent think her work in this area is "rather bad", the survey of 1,234 people conducted from Dec. 6 to 8 showed.

Almost two-thirds (60 percent) worry that spending on refugees means money is being saved elsewhere and 52 percent fear that migration will push up crime rates. Just under a third (30 percent) fear that Germany's cultural and social values are under threat due to the refugees.

Newspaper *Die Welt* said on its website that migrants from North Africa were seldom deported from Germany.

It cited an answer from the government to a question from the opposition far-left *Linke* party as saying that a combined total of 281 Moroccans, Tunisians and Algerians had been deported from Germany in the first three quarters of 2016 after more than 13,000 North Africans arrived this year.

Around three-quarters (14,463) of all migrants deported (19,914) from Germany in the first three quarters were from the West Balkans, it said.

Ondanks deze onrustwekkende berichten lijkt de bestreden beslissing Duitsland nog steeds als een modelstaat te aanzien.

Dit is hoegenaamd niet correct.

Integendeel, de verzoekende partij heeft zich terecht verzet tegen een terugname door Duitsland.

II.7. Wanneer de thans bestreden beslissing zou worden uitgevoerd, dan zou de verzoekende partij overgedragen worden aan Duitsland; een land waar asielzoekers meerdere problemen kennen.

- de toegang tot een advocaat en de NGO's om bijstand te krijgen evenals uitleg over de asielprocedure is absoluut niet gegarandeerd;

- de opvangplaatsen zijn door de regel niet aangepast aan de opvangnoden van kwetsbare personen en voldoen vaak niet aan de basisnoden van de asielzoeker in kwestie, met serieuze (voornamelijk geestelijke) gezondheidsproblemen tot gevolg.

II.8. De verwerende partij citeert dus op selectief blinde wijze de rapporten over Duitsland en houdt hoegenaamd geen rekening met de elementen die hierboven door de verzoekende partij werden aangehaald. Nochtans zijn dit tevens feiten die in het AIDA-rapport besproken worden.

Het is dus in deze zin dat artikel 3 EVRM -dat een rigoureuus onderzoek voorschrijft- evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden geschonden.

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van: - art. 3 van het EVRM; - de materiële motiveringsplicht; - het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden daar Duitsland de mensenrechten van verzoeker niet zou vrijwaren en er structurele tekortkomingen zouden zijn aan de Duitse asielprocedure. Verzoekende partij verwijst naar het in de bestreden beslissing geciteerde AIDA-rapport en houdt voor dat de gemachtigde dit rapport op uiterst subjectieve wijze zou citeren. Verzoeker verwijst naar het gebrek aan gratis juridische bijstand, het verkrijgen van informatie, problematische opvangomstandigheden en het gebrek aan invulling van specifieke noden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Uit de bijzonder omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt onbetwistbaar dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze onderzoek werd gevoerd naar de situatie in Duitsland, rekening houdend met de elementen die het dossier van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, kan er vooreerst op gewezen worden dat deze bepaling voorziet dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of

4/9

aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partijen een reëel gevaar lopen op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68). Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van

5/9

bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling

(EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat hij bij zijn terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van verzoekende partij. Verweerder laat gelden dat uit de in casu bestreden beslissing blijkt dat gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is overgegaan tot een grondige analyse van het toonaangevend AIDA-rapport met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland. Ook werd rekening gehouden met de relevante rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie van de Europese Unie. De gemachtigde van de Staatssecretaris besluit hieruit dat niet zonder meer en automatisch kan worden gesteld dat asielzoekers in Duitsland automatisch deel uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Terwijl verzoekende partij tijdens zijn verhoor dd. 09.05.2018 geen gewag maakte van persoonlijke ervaringen, situaties of omstandigheden in Duitsland die erop zouden wijzen dat hij een reëel risico op een schending van art. 3 van het EVRM loopt bij overdracht aan Duitsland.

Gevraagd naar en specifieke reden waarom de verzoekende partij zich zou verzetten tegen een overdracht naar Duitsland, beperkte de verzoekende partij zich tot de bewering: "Ik wil niet naar Duitsland. Ze zullen mij repatriëren naar Afghanistan en daar heb ik problemen".

Met haar betoog, waarbij zij wijst op beweerde tekortkomingen in de asielprocedure, toont verzoekende partij niet aan dat de asielprocedure in Duitsland heden systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in strijd met art. 3 van het EVRM. Verzoekende partij voert volgende punten van kritiek aan:

- er is geen / gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure;
- er zou geen rekening gehouden worden met specifieke noden en er zou een gebrek aan toegang tot de gezondheidszorg bestaan.

Met betrekking tot de voorgehouden gebrekkige toegang tot een advocaat in het kader van de asielprocedure. Verzoekende partij voert aan dat het voor Dublin-terugkeerders niet mogelijk zou zijn om zich te laten bijstaan door een advocaat, minstens zou die bijstand gebrekkig zijn. Verweerder merkt vooreerst op dat deze grief niet nuttig in verband kan worden gebracht met de aangevoerde schending van art. 3 EVRM. Zie ook: "Waar de verzoekende partij voorts aanvoert dat asielzoekers in Italië problemen kennen om zich te laten bijstaan door een advocaat en tolk (...) De verzoekende partij toont met deze verwijzing naar het AIDA-rapport niet met concrete gegevens aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de asielprocedure te doorlopen of om desgevallend een beroep in te stellen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat het element dat kosteloze rechtsbijstand door een advocaat niet altijd mogelijk is en soms moeilijk is, als gevolg zou hebben dat zij bij een overdracht naar Italië zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM." (R.v.V. nr. 176.914 dd. 26 augustus 2015) Voorts toont de verzoekende partij op geen enkele wijze in concreto aan dat het voor haar onmogelijk zou zijn beroep te doen op een advocaat. Het AIDA-rapport geeft niet aan dat er in Duitsland geen kosteloze bijstand van een advocaat is, maar het stelt vast dat deze kosteloze bijstand soms moeilijk te bekomen is. Het voormelde sluit geenszins uit dat de bijstand wordt verkregen.

Verzoekende partij zijn betoog kan dan ook niet worden bijgetreden. Met betrekking tot het betoog dat geen rekening zou gehouden worden met specifieke noden en de vermeende gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg. Verzoekende partij voert aan dat de Duitsland autoriteiten niet zouden nagaan of er specifieke noden zouden bestaan voor kwetsbare personen en dat de toegang tot de gezondheidszorg beperkt zou zijn.

Voormelde kritiek van de verzoekende partij valt evenwel niet te rijmen met het feit dat de verzoekende partij bij haar verhoor op 09.05.2018 uitdrukkelijk verklaarde dat zij bij haar vorige passage in Duitsland een onderzoek kon laten uitvoeren (MRI-scan), waarna de verzoekende partij zelf besloot om niet naar de 2e afspraak te gaan, doch naar België te vertrekken.

Uit de eigen verklaringen van de verzoekende partij blijkt aldus letterlijk dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar asielaanvraag in Duitsland wel degelijk toegang tot de nodige medische zorgen / onderzoeken heeft bekomen.

Terwijl hoe dan ook moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij op 09.05.2018 verklaarde in goede gezondheid te zijn, zodat de vraag rijst naar het belang van de verzoekende partij bij haar kritiek

nopens de vermeende gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg in Duitsland, vermits nergens blijkt dat een overdracht naar Duitsland op heden zou verhinderd worden.

De verzoekende partij heeft kennelijk geen specifieke noden heeft waarmee rekening dient gehouden te worden.

Voorts wijst verweerder volledigheidshalve nog op het gegeven dat asielzoekers, evenals afgewezen asielzoekers, wel degelijk toegang hebben tot de in Duitsland bestaande gezondheidszorg, hetgeen ook steun vindt in de eigen verklaringen van de verzoekende partij (zie hoger).

Kandidaat-vluchteling worden zelfs bij aankomst in een opvangcentrum aan een verplicht medisch onderzoek onderworpen, zodat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat geen rekening wordt gehouden met eventuele specifieke noden.

Daar waar de verzoekende partij tot slot voorhoudt dat geen rekening zou gehouden zijn met haar specifieke vrees om door Duitsland naar het land van herkomst gerepatriëerd te worden, laat verweerder gelden dat deze kritiek feitelijke grondslag mist.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging terecht overwogen dat het louter indienen van een asielaanvraag in eender welke lidstaat geen automatische internationale bescherming impliceert. Het loutere feit dat het risico aldus bestaat dat de Duitse asielinstanties de asielaanvraag van de verzoekende partij zullen afwijzen, volstaat bijgevolg allerm minst om te besluiten dat de Duitse asielprocedure is behept met structurele tekortkomingen, dan wel dat een schending van artikel 3 EVRM dreigt.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing op geheel redelijke wijze gewezen op het feit dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen verbonden is dan België. Terwijl eenvoudigweg nergens blijkt dat asielaanvragen in Duitsland niet op behoorlijke wijze zouden worden onderzocht volgens de internationale standaarden.

Terecht besluit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging dat de door de verzoekende partij aangehaalde redenen niet rechtvaardigen dat zij zich verzet tegen een overdracht aan Duitsland. De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen. Op geen enkele manier wordt een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

Het loutere gegeven dat er bepaalde aspecten van de asielprocedure in Duitsland ondermaats zouden zijn, dan wel dat zich op bepaalde punten problemen stellen (zoals dit het geval is in elke lidstaat van de Europese Unie) betekent nog niet dat deze asielprocedure systeemfouten zou vertonen die ervoor zorgen dat asielzoekers bij overdracht aan Duitsland automatisch het slachtoffer worden van een schending van art. 3 van het EVRM.

De verzoekende partij voert tot slot aan dat de Duitse autoriteiten moeilijkheden hebben om het grote aantal vluchtelingen op te vangen alsook dat er een zekere verharding bij de Duitse bevolking merkbaar is. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar enkele krantenartikels.

Verweerder laat gelden vooreerst gelden dat een verwijzing naar een krantenartikel niet in rekening kan worden gebracht, gezien dergelijk artikel niet als objectief kan worden beschouwd.

Verweerder merkt verder op dat het loutere gegeven dat Duitsland, net zoals elke andere lidstaat in Europa, geconfronteerd wordt met onverdraagzaamheid of geïsoleerde gevallen van geweld jegens vluchtelingen, op zich niet volstaat om te besluiten tot de aanwezigheid van structurele problemen waardoor verzoekende partij bij een overdracht aan Duitsland een reëel risico zou lopen op een schending van artikel 3 EVRM.

Specifiek met de aangevoerde verharding is bij de Duitse bevolking, laat verweerder nog gelden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken dat dit in haar hoofde een risico zou inhouden op een onmenselijke of onterende behandeling, te meer nu zij zelf niet heeft aangegeven hiervan het slachtoffer te zijn geworden tijdens haar verblijf in Duitsland én zij niet aantoonde zich niet op de bescherming van de Duitse autoriteiten te kunnen beroepen.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een strikt hypothetische schending van art. 3 EVRM volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002...).

Een schending van art. 3 EVRM kan niet worden aangenomen, zoals ook omstandig wordt overwogen in de bestreden beslissing.

Verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken. De beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28).

In het kader van deze vordering benadrukt de Raad dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, namelijk dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM, noch aan de verplichtingen van een staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Dus gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Duitsland en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Duitsland.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 9 mei 2018, gevraagd naar het bestaan van specifieke redenen waarom zij precies in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen, slechts antwoordde dat zij geen specifieke reden heeft. Zij verklaarde ook in goede gezondheid te zijn, waarbij zij aangaf dat zij in Duitsland een MRI scan liet uitvoeren omdat er iets mis zou zijn met haar hoofd en dat zij nooit naar de tweede afspraak is geweest maar naar België kwam. Gevraagd naar het bestaan van redenen met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen de overdracht naar Duitsland zouden rechtvaardigen, stelt zij dat zij niet naar Duitsland wil, omdat ze vreest dat de Duitse instanties haar zullen repatriëren naar Afghanistan, waar zij problemen zou hebben.

In haar verzoekschrift verwijt de verzoekende partij de verwerende partij een uiterst subjectieve lezing van het AIDA rapport over Duitsland, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen. Zij stelt dat dit niet eenstemmig positief is en haalt enkele punten aan die volgens haar problematisch zijn en een schending van artikel 3 van het EVRM met zich mee zullen brengen in geval zij wordt overgedragen aan Duitsland.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat de verzoekende partij de in de bestreden beslissing aangehaalde passages van het genoemde AIDA rapport niet betwist. Zij meent slechts dat er andere elementen in dit rapport aan bod komen die zij als niet positief beschouwt.

In de bestreden beslissing schetst de verwerende partij eerst het kader van de Europese Dublinprocedure en wordt vervolgens als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland ((Michael Kalkmann, “National Country Report Germany”, AIDA – Asylum Information Database, last updated 03.04.2018; Amnesty International, “Amnesty International Report 2016/17 The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2017; Amnesty International, “Amnesty International Report 2017/18: The State of the World’s Human Rights: Germany”, publicatie 2018; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2015 - Germany”, US Department of State, publicatie 2016; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2016 - Germany”, US Department of State, publicatie 2017); Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, “Country Reports on Human Rights Practices for 2017 - Germany”, US Department of State, publicatie 2018) blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin

publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan

een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij deze motieven niet weerlegt. De verzoekende partij betwist niet dat zij tijdens het verhoor, hoewel expliciet gevraagd of er redenen bestaan die een verzet tegen een overdracht aan Duitsland zouden rechtvaardigen, enkel verklaarde dat zij niet naar Duitsland wil omdat zij vreest van daaruit te worden gerepatriëerd naar Afghanistan. Ondanks een verblijf van meer dan twee jaar in Duitsland legt zij echter geen enkele concrete verklaringen af omtrent de behandeling door de Duitse autoriteiten aangaande haar verzoek tot internationale bescherming en evenmin omtrent de concrete situatie in het opvangcentrum of het sociaal huis waar zij zou verbleven hebben. Zij legde geen enkele verklaringen af waaruit zou blijken dat haar bepaalde rechten zouden zijn ontzegd door de Duitse autoriteiten. Evenmin toont zij aan dat de Duitse autoriteiten haar zonder enig onderzoek in het kader van artikel 3 van het EVRM zouden terugsturen naar Afghanistan of dat de Duitse asielpprocedure structurele tekortkomingen zou kennen.

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij aan dat uit het AIDA rapport blijkt dat er een moeilijke toegang is tot een advocaat in Duitsland. Hiermee maakt zij niet concreet aannemelijk dat het voor haar in Duitsland onmogelijk zal zijn beroep te doen op bijstand door een advocaat. Uit pagina 37 van het AIDA rapport blijkt dat het gaat over gratis juridische bijstand, terwijl de verzoekende partij niet aantoonst dat zij de kosten van een advocaat niet zou kunnen dragen. Temeer zij tijdens haar gehoor verklaarde 6000 dollar te hebben betaald voor de verschillende etappes van haar reis van Afghanistan tot uiteindelijk in België. Daarnaast blijkt uit het AIDA rapport dat gratis bijstand van een advocaat mogelijk is in beroepsprocedures in het kader van de Dublinovereenkomst en dat dit zowel advies als vertegenwoordiging in de rechtbank inhoudt.

Waar de verzoekende partij met verwijzing naar het AIDA rapport opmerkt dat het verkrijgen van informatie over de asielpprocedure in Duitsland uiterst moeilijk is, maakt zij niet aannemelijk welke informatie zij behoeft en nog niet zou gekregen hebben, en dat de vermeende bemoeilijkte informatiedoorstroming voor haar persoonlijk problematisch zou zijn. Uit datzelfde rapport blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat personen die in het kader van de Dublinprocedure terug aan Duitsland

worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te hebben tot de procedure om internationale bescherming te bekomen. Het feit dat er een bemoeilijkte informatiedoorstroom is, betekent overigens niet dat er géén informatie is omtrent de asielpcedure. Bovendien heeft de verzoekende partij naar eigen zeggen de procedure tot het bekomen van internationale bescherming reeds doorlopen, wat resulteerde in een negatieve beslissing zoals zij zelf aangeeft. Zij heeft allerm minst verklaart dat het gebrek aan informatie in Duitsland haar in de weg stond of staat om een procedure op te starten. Waar zij voorhoudt dat haar asielaanvraag werd afgewezen omdat zij onvoldoende informatie heeft verkregen, beperkt zij zich tot een loutere bewering, terwijl verder uit het administratief dossier niks in die richting wijst. Uit de pagina's 54 en volgende van het AIDA rapport blijkt verder dat op verschillende manieren informatie wordt verschaft.

Verder maakt de verzoekende partij niet concreet dat zij vreest dat een gebrek in opvang in Duitsland zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden maakt zij een vrees in het licht van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. In het AIDA rapport (p. 59) aangestipt dat indieners van een navolgend verzoek, zoals de verzoekende partij, recht hebben op opvang, namelijk beperkte opvang. Ook wordt er op gewezen dat de bezettingsgraad in de opvangstructuren is verbeterd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke problemen aangaande de voorziene opvang voor indieners van een navolgend verzoek om internationale bescherming zij vreest te zullen worden geconfronteerd. Temeer uit haar verhoor blijkt dat zij geen gewag maakte van concrete ervaringen, omstandigheden of situaties tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of zouden wijzen op een risico op een blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van deze bepaling. Zij maakt geen link tussen het algemeen rapport waarnaar zij verwijst en haar eigen bevindingen.

Waar de verzoekende partij stelt dat uit het AIDA rapport blijkt dat de Duitse instanties niet nagaan of er specifieke noden zijn voor kwetsbare personen, kan de Raad slechts opmerken dat de verzoekende partij niet aantoonst dat zij, als alleenstaande meerderjarige man, een kwetsbaar profiel zou hebben. Tijdens haar verhoor verklaarde de verzoekende partij dat zij in goede gezondheid verkeerde en de bestreden beslissing nam dit element in rekening bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals blijkt uit de motieven. Uit het administratief dossier blijken evenmin elementen die wijzen op een dergelijk profiel. Deze grief is dan ook niet dienstig. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het citaat uit het AIDA rapport, door de verzoekende partij aangehaald in de bestreden beslissing, zelfs blijkt dat in sommige centra wel een interview wordt afgenomen waarin gepeild wordt naar speciale opvangnoden. Verder wijst de verwerende partij er in haar nota terecht op dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op 9 mei 2018 uitdrukkelijk verklaarde dat zij in Duitsland een onderzoek liet uitvoeren waarbij een MRI scan werd gemaakt van haar hoofd, maar dat zij zelf besloot niet naar de tweede afspraak te gaan, waarna zij naar België vertrok. Aldus gaf zij zelf aan in Duitsland toegang te hebben gehad tot de gezondheidszorg en dat zij op eigen initiatief afzag van verdere opvolging. Zij toont niet aan dat dit niet meer het geval zou zijn. De Raad kan overigens herhalen dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaarde in goede gezondheid te zijn en geenszins melding maakte van specifieke noden.

Vervolgens citeert de verzoekende partij in haar verzoekschrift uit krantenartikelen waaruit zou blijken dat er een verharding merkbaar zou zijn bij de Duitse bevolking. Opnieuw kan worden verwezen naar het feit dat de verzoekende partij, die recent voor het nemen van de bestreden beslissing nog in Duitsland was, tijdens haar verhoor niet gewezen heeft naar de problemen die asielzoekers in Duitsland zouden ondervinden, laat staan dat zij zelf werd geconfronteerd met agressie of een dergelijke vrees koestert, terwijl haar expliciet werd gevraagd naar omstandigheden die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Duitsland. Ook in haar verzoekschrift maakt zij een dergelijke concrete vrees niet aannemelijk. De krantenartikelen doen verder geen afbreuk aan de vaststellingen in het AIDA rapport, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en die afkomstig zijn van een gezaghebbende bron. Het artikel van Reuters – waarin overigens slechts het gevoel van de Duitse bevolking ten aanzien van vreemdelingen en het beleid van kanselier Merkel wordt geïllustreerd en geenszins wordt ingegaan op concrete situaties betreffende bedreigende situaties voor vreemdelingen of personen die internationale bescherming wensen te bekomen - is ook niet recent nu het dateert van 9 december 2016, terwijl het AIDA rapport werd geactualiseerd op een recentere datum. De verzoekende partij concretiseert verder niet waarom zij meent dat er sprake is van onrustwekkende berichten over de situatie in Duitsland. Het loutere gegeven dat Duitsland wordt geconfronteerd met onverdraagzaamheid en gevallen van agressie tegen vluchtelingen volstaat overigens niet om aan te nemen dat er sprake is van structurele tekortkomingen die een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM impliceren bij een terugkeer.

De motieven van de bestreden beslissing zijn correct en vinden steun in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij een onderzoek voerde in het kader van artikel 3 van het EVRM en hierbij rekening hield met alle elementen die haar kenbaar werden gemaakt. De verzoekende partij toont niet aan welke gegevens niet in aanmerking zouden zijn genomen bij dit onderzoek en waarom de verwerende partij onterecht tot de conclusie zou gekomen zijn dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet dreigt. Het louter feit dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij op algemene wijze verwijst naar het AIDA rapport en krantenartikelen is niet van aard de motieven ervan te weerleggen. De vage grieven van de verzoekende partij zijn niet van aard om enige aanwijzing te vinden dat er een risico in de zin van artikel 3 van het EVRM bestaat. Zelfs al heeft de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, sluit dit niet uit dat zij, naast de rechtsmiddelen die hiertegen bestaan, een nieuwe asielaanvraag kan indienen in Duitsland.

Overigens is het niet toekennen van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus een aanwijzing dat de verzoekende partij niet blootgesteld zal worden, zelfs bij terugkeer naar het herkomstland, aan de risico's vervat in artikel 3 van het EVRM. Zoals de verwerende partij stelt, betekent een afgewezen asielaanvraag en het uitreiken van een bevel om het grondgebied te verlaten nog geen schending van het non-refoulementbeginsel of van een schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees om repatriëring naar het herkomstland volstaat niet om de schending van deze bepaling aan te tonen. De verzoekende partij laat na haar vrees te onderbouwen door enig objectief en concreet gegeven en weerlegt niet de conclusie die de verwerende partij trekt uit de door haar geciteerde bronnen in de bestreden beslissing. Het loutere feit dat haar asielaanvraag in Duitsland werd afgewezen en zij vreest dat dit opnieuw zou gebeuren betekent niet dat de Duitse asielprocedure met structurele tekortkomingen is behept. In de bestreden beslissing wordt overigens verduidelijkt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en gebonden is door dezelfde Europese regelgeving als België, zodat kan worden verwacht dat de verzoeken tot internationale bescherming in lijn met dit kader worden behandeld. De verzoekende partij toont het tegendeel niet aan.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zorgvuldig zou hebben gehandeld. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig april tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU